

A zeneoktatás, mint misszió

Beszélgetés Dóczy Istvánnal a zenepedagógusok felelősségéről

Ez a zenepedagógusi társaság egy missziót folytat a városban, a zenei kultúra változását is figyelembe véve érdemes megvizsgálni, hogy a várapalotai zeneiskolából hány növendék kerül muzsikusi pályára – mondta dr. Nagy László önkormányzati képviselő, amikor a testület az intézmény munkáját értékelte.

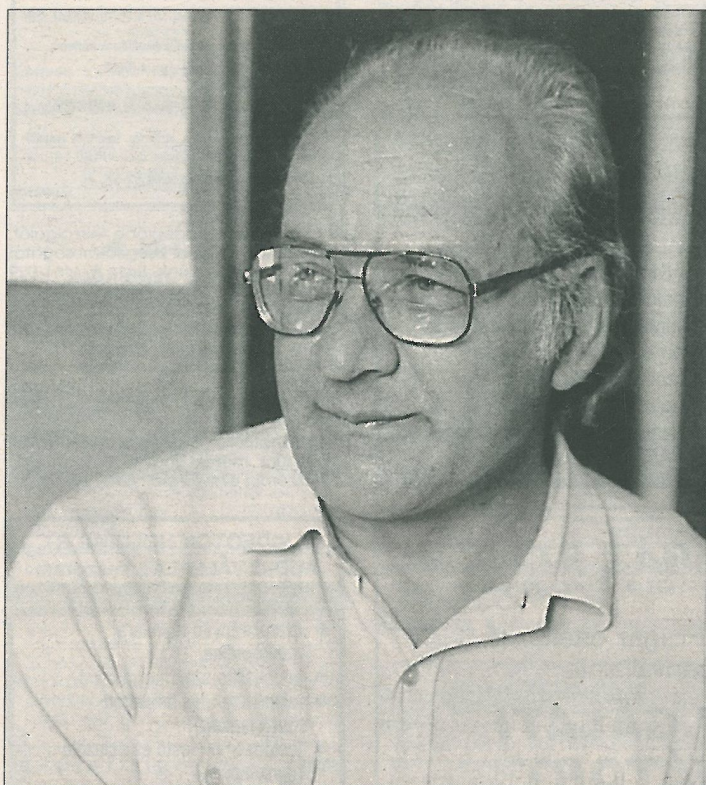
Hogy a hivatás mellett manapság mennyire tekinthető misszionának a zeneoktatás, arról Dóczy Istvánnal, a negyvenéves várapalotai zeneiskola igazgatójával beszélgettünk.

– Két módon is tekinthetjük misszionának. Ha konkrétan vizsgáljuk, itt van maga a zene, amelyik szebbé teheti az ember életét. Ha valaki ráérez a szépségre, akkor egész életében elkíséri.

Ezzel együtt a zene nevelési eszköz is. A mai világban, amikor egyre inkább elhatalmasodik a bűnözés, a tisztességtelen eszközökkel való élet, meggazdagodás, akkor a nevelés, a pedagógia fontos szerepet kap. S a zene ilyenkor kiváló módszer.

– Sarkítva mondhatjuk azt, hogy a fiatalok bűnözők között kevés a zeneiskolás?

– Ez nem túlzás, országos adatok is alátámasztják. Általában zeneiskolába olyan családok gyerekei járnak, akikkel otthon is törődnek. Ám a növendékeinknél alkalmanként tapasztaljuk, hogy „megsínylik”, ha – egyébként egészen jól szituált – szüleik reggeltől estig dolgoznak, s a gyerekekre a kellenél kevesebb idő jut. S innen már megint misszió, hiszen mi egyénenként foglalkozunk a diákok-

Dóczy István: – Már nem divatból tanulnak zenét a gyerekek

Fotó: Gáspár

kal, s nagyon közel kerülünk hozzájuk. Talán ezért a hatásunk is erősebb lehet.

– Divat ma zeneiskolába járni a gyereket? Él még a képzet, hogy ez az elit kultúra része?

– Amikor a várapalotai zeneiskola elindult, valóban divat volt, de ma már nem az. Akkor az állampolgárok jelentős részének fogalma sem volt arról, mi az a zeneiskola. Valaki beíratta a gyereket, aztán a szomszéd is, nehogy lemaradjanak. Szerencsére ez már megszűnt.

– Nézzük a másik oldalt, a zenepedagógusok helyzetét! A muzsikustársadalmon belül mennyire ismerik el a zenetanárokat?

– Ez hozzáállás kérdése. Néhányan lealacsonyítónak tartják ezt a munkát, mások nagyra értékelik, kiemelten kezelik. Itt lenne a zeneművészeti főiskolának nagyon nagy szerepe: felismerni a hallgatóban, ki alkalmas egyértelműen művészi pályára és ki pedagógusnak. Ez két különböző hivatás, amely termé-

szetesen átjárható, mert egy művész is taníthat nagyon jól.

– Várapalotán, ebben a klasztrikus iparvárosban mennyire speciális dolog a muzsika tanítása?

– Nyilván vannak olyan városok, ahol nagyobb a kultúra hagyománya, de igazán nagy különbséget ebből a szempontból a települések között nem kell keresni. Az biztos, ahol régebb óta működik zeneiskola, könnyebb a helyzet, mert a családokban szinte öröklődik a zenetanulási igény. Várapalotán sem úgy kell vadászni a diákokat. Néhány tanszakra nehezebb hallgatót találni, de ez nem a gyerektől, hanem inkább a hangszer adottságaitól függ. Egy nagy hangszerből, a méretektől, például egy csellótól vagy egy tenorkürttől a kicsi gyerek természetesen megrémül. Előfordult, hogy az osztálytársak kicsúfolták a növendékünket, mert a városon keresztül a nagy hangszeret cipelte. A gyerekekre ez bizony károsan hat, s erre nekünk kell figyelni.

– Mikor látszik meg egy gyereknek, hogy tehetséges?

– Abban a pillanatban, amint foglalkozni kezdünk vele, kiderül, hogy érdekli vagy sem. A tehetség az bonyolultabb kérdés. Néhány hallgatónál, amint először megfogja a hangszer, úgy tűnik, mintha már így született volna. Ha komolyabban vizsgáljuk, akkor azért kell két-három esztendő, hogy kimondhassuk, valóban tehetséges az a diák.

Á. J.